

KVINDEN OG SAMFUNDET

DANSK KVINDESAMFUND'S FORMAAL ER:

a) AT UDVIKLE OG DYGTIGGØRE KVINDER TIL DEN FULDMYNDIGE BORGERS ANSVAR OG ARBEJDE.

b) AT ARBEJDE FOR GENNEMFØRELSEN AF KVINDERS FULDE LIGESTILLING MED MÆND I FAMILIE, SAMFUND OG STAT. . . .

c) AT FORBEDRE KVINDERS OG BØRNS KAAR, SÆRLIG AD LOVGIVNINGENS VEJ.

◀ ◀ ◀ ◀ ◀ ◀ UDGIVET AF DANSK KVINDESAMFUND. ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶ ▶

35. AARG.

30. Maj 1919.

Nr. 10.

KVINDELIGE PRÆSTER

Vi har gjort den Erfaring, at Spørgsmaalet om Kvinders Adgang til Præsteembeder blandt vore Medlemmer ude i Kredsene har faaet en Aktualitet og Interesse, som ingen anden Sag. Der holdes Møder om det Spørgsmaal, og der sker stadig Henvendelse til Kontoret om at faa udpeget Mænd og Kvinder, der vil være villige til at rejse ud og tale om Sagen.

Dansk Kvindesamfund i Aalborg havde d. 15. Maj indbudt til et Møde, hvor Biskop Ludwigs indledede og D. K.s Formand Julie Arenholt, Folketingsmand Gerh. Nielsen og Aalborgkredsens Formand Petrea Holt m. fl. detog i Diskussionen.

Aalborg Amtstidende bragte et Referat, hvoraf vi erfarer, at Biskoppen er af den Mening, at den Aktualitet, dette Spørgsmaal har faaet, er ikke af den rette Slags — den rette er der først, naar en Menighed har udtrykt Ønsket om at faa en kvindeig Præst.

Paa den Maade vil der blive langt fra Ønske til Opfyldelse — hvis der først skal laves Lov om Sagen, naar Ønsket foreligger, og hvis der derefter skal gøres en teologisk Kandidat færdig til det Embede, hvor man ønsker den kvindeige Præst.

Man kan vel endogsaa gaa ud fra, at et saadant Ønske ikke let vil opstaa — det er ikke enhvers Sag at ønske ud i den blaa Luft.

Det udtalte Ønske, om at faa en kvindelig Præst vil først faa Kraft, naar vi har kvindelige Ansøgere til Præsteembederne, og disse naturligt og selvfølgelig kommer med deres Ansøgning sammen med Mændene — da kan den kvindelige Ansøger i Kraft af sin Personlighed tænde Ønsket i en Menighed om at faa hende til Præst.

Biskop Ludwigs mener, at man ikke har Lov til at behandle Spørgsmaalet om kvindelige Præster i lige Række med Kvinders Besættelse af andre Embeder, det er en Sag, der hører til Kirkens indre Anliggender og disse maa ikke angribes ude fra.

Ja, det er en af de Indvendinger, der Gang paa

Gang dukker frem. Principielt, siger Kirkens Mænd, har vi ikke noget imod at faa kvindelige Præster men — og saa kommer alle Indvendingerne — nogle underlig laadne Indvendinger; det er saa vanskeligt at faa fat i, hvad det egentlig er, der vil blive rent galt i Kirkens indre Anliggender, naar disse kvindelige Præster kommer til, som man principielt ikke har noget imod.

Der skal, siger Biskop L., for at Kvinder kan blive ordinerede, laves et nyt Ritual. Men ogsaa hvad den Hindring angaar er der jo peget paa Udveje, bl. a. af Elna Munch.

Biskoppens Hovedanke mod de kvindelige Præster er dog den, at han antager, at 90 pCt. af den danske Menighed er mod Indførelsen af kvindelige Præster. „Jeg er,“ siger han, ganske overvældet af den Modstand Lovforslaget har mødt, mest hos kvindelige Medlemmer i Menigheden, en Modstand man skal være varlig med, fordi den har sin Oprindelse deri, at man ikke kan faa den til at passe med sin Bibelopfattelse.

Der er vel hertil at sige, at alt nyt i Verden har sine Modstandere mellem de halvfemsindstyve Procent, og saa er det ny endda godt stillet, hvis det ikke er værre — Reformatoren er altid en Ener og ny Reformer foretrækker altid de mange. Vi har allerede her i Bladet peget paa den Modstand, der ogsaa indenfor Kirken er blevet gjort mod Kvinder, der dog paa enkelte Punkter løste Samfundsopgaver, der fik vid Betydning og gav dem selv Samfundets og Kirkens Anerkendelse (Josephine Buller), og — hvordan saa de 90 pCt. paa Florence Nightingale, da hun rejste sit Størværk i Møde?

Biskoppen indrømmer dog ogsaa, at der er dem, der betragter Indførelsen af kvindelige Præster som en Vækkelse for Kirken til Liv af Døde — de maa, siger han, forsvare Sagen.

Det er vel desværre for stor Tillid disse velvillige